

Jordi
**JORDI
ROMEU CAROL**

**PETONETS PELS PUESTUS
O A LA RECERCA DE
L'AMOR SINCER**

XXII PREMI DE NARRATIVA VILA
DE L'AMETLLA DE MAR

Notes de Color — 64

PETONETS PELS PUESTUS
O A LA RECERCA DE L'AMOR SINCER

JORDI ROMEU CAROL

XXII Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre recull l'obra guanyadora del
XXII Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar.
Van integrar el jurat d'aquesta edició:
Joan Rebull (president), Olga Gas, Judit Juncosa,
Marta Magrinyà, Manel Alarcón i Daniel Boquera (secretari).

Editat amb la col·laboració de:

**Ajuntament de
L'AMETLLA DE MAR**

Primera edició: abril del 2014

© del text: Jordi Romeu Carol

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tèl. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-231-2

DL T 386-2014

A TALL D'INTRODUCCIÓ

Tal com m'ha demanat la Dora, us faré a continuació cinc cèntims dels esdeveniments que he viscut aquesta darrera setmana i que han significat un canvi radical per a la meva persona. No sóc escriptor, ni de bon tros, però treballo en una revista setmanal de contingut divers en què m'encarrego de la pàgina d'economia i empresa, malgrat no saber-ne ni un borrall. D'acord que no és el meu camp, però tampoc no és que m'hi trenqui gaire el cap, us asseguro que aquest no és el meu somni d'infància (ara, s'ha de dir que tampoc no tinc clar quin seria, aquest somni, tot i que segur que en algun moment dec haver dit que volia ser bomber, com tots els nens, altrament; és que sóc poc original). Per tot plegat, doncs, podríem dir que escric prou per saber-me més o menys explicar. O almenys això és el que sempre he pensat. Ara tindreu l'oportunitat de jutjar-me vosaltres mateixos.

Anant al gra, la història que us vull contar és narrada per un narrador intern protagonista que fins fa encara no una setmana no sabia en quin món vivia, però ha despertat de cop. Principalment, a còpia d'hòsties. La Dora m'ha dit "et servirà de teràpia, créeme, cariño". I jo, com que la Dora me l'estimo molt (ai, la Dora!), n'he fet cas. A més a més, segons ella, això és un *best-seller* en potència, "te lo digo yo", ha afirmat, i, si m'hi miro prou i és llegible, ho enviarà a un amic seu redactor perquè ho repassi amb ulls literaris. Per mi, però, molt serà que sigui una cosa publicable, que de porqueries ja se'n publiquen prou. Tant per tant, però, com a mínim em servirà, com diu ella, de teràpia. Heus aquí els fets, doncs.

La història comença ara fa sis dies, dilluns passat. Feia encara no unes quantes hores que la meua vida havia fet un tomb inesperat (a pitjor, és clar) i el que menys volia era trencar-me gaire les banyes en el reportatge que se m'havia encarregat sobre la crisi del tèxtil, un tema que no em fotia ni fred ni calor (o que, més ben dit, em relliscava completament). Però què som els periodistes de poca volada amb una nota mitjana de cinc a la carrera com jo, sinó uns esclaus dels capricis dels directors de la redacció on treballem? Per tant, a callar i a anar per feina.

Representava que el meu objectiu era fàcil i clar, però em fotia una mandra descomunal. No tenia gaires referències sobre el tema (per això hi ha el treball de camp i Internet, sobretot Internet) ni comprenia quin interès podria generar si he sentit a dir que el sector del tèxtil està en crisi des que tinc consciència (en crisi permanent, doncs). El que jo pensés, però, no tenia importància perquè el senyor Camil, el director de la meua revista, ja havia concertat una entrevista amb el cap comercial d'una de les empreses del sector i això no admetia rèplica. En tot cas, confiava que amb la informació que tragués parlant amb aquest personatge ja en tindria prou per escriure quatre ratlles (a part de fer algun copiar i enganxar d'Internet, és clar). Una mica d'entrevisteta, que el comercial en qüestió expliqui la seva visió parcial, que se senti estimat, i tira milles. Amb una mica de sort, en una tarda ho tindria enllestit. El que no hauria imaginat mai d'aquell encàrrec és que em portaria on em va portar, que em faria preguntar tantes coses, que em sotraguejaria de la manera que ho va fer. És evident que el meu estat d'ànim hi va influir molt. Ara, fins a tal punt tampoc. Bé, en tot cas, deixeu-me que us ho expliqui amb tranquil·litat i així podreu entendre el que va passar després.

Haig d'aclarir, abans, un parell d'aspectes de mi mateix que considero importants perquè s'entengui tot plegat. Primer: heu de tenir present, i la gent que em coneix ho sap, que no sóc un paio que busqui gaire el perquè de les coses, vull dir el fons de la qüestió, i amb això no vull dir que no sigui curiós, que és la premissa bàsica d'un periodista (encara que s'hagi passat la carrera copiant en els exàmens i entregant els projectes fora de termini), ans al contrari. El que passa és que no tinc per costum anar més enllà del que veig, que és, al cap i a la fi, el que crec, sense trencar-m'hi gaire les banyes. Però, com en tot a la vida, hi

ha excepcions. El cas al qual em referiré és aquesta excepció que confirma la regla i que és el paradigma d'anar més enllà, de furgar en afers impropis. O com diria ma mare: de fotre el xafarder. Vist com ha anat tot, la pregunta és si ho tornaria a fer, si em deixaria tornar a emportar per l'instint (o la necessitat, depèn de com t'ho miris). I molt em temo que la resposta és un sí rotund.

No ens desviem de la qüestió. El referit migdia havia agafat el meu Hyundai atrotinat camí cap al meu destí amb una calorada infernal i sense passar de cent per por de rebentar una altra vegada la junta de culata. A qui se li acut sortir de Barcelona a mitjans juliol a les dues del migdia sense aire condicionat al cotxe? És una pregunta retòrica, és clar, perquè la resposta ja la sé: al senyor Camil, que no respecta el descans dels seus treballadors. Bé, ni el descans ni la feina, tot s'ha de dir. Em va tocar fer, doncs, quilòmetres i quilòmetres en solitari per aquests mons de Déu sense més companyia que aquella teia que em queia al damunt. Conduïa d'esma intentant no pensar en el mal tràngol que em feien passar les males idees del senyor Camil i la necessitat de la meua butxaca, que tenia com a únic mode de supervivència aquella feina de redactor de *reportatges porqueria* (així és com anomenem a la redacció aquells articles que no interessin a ningú).

Havia passat unes últimes hores d'autèntica pena i només em faltava una entrevista com la que se'm presentava llavors. És a dir, amb un senyor que es faria l'important en el seu gran despatx davant un munt de paperassa que no es devia ni mirar i amb més ganes de figurar que no pas de treballar. N'havia fet d'altres, d'entrevistes d'aquest tipus a empresariets de poca volada. I la veritat és que en aquells moments em preocupava més el sarau que havia tingut a casa amb la Núria (la meua xicota des de fa més de quinze anys) que les grandiloqüències d'un director comercial.

Deixeu-me que us ho expliqui. En resum: amb la Núria ens havíem tirat els plats pel cap el vespre abans i, al matí, després que un servidor hagués dormit al sofà, m'havia trobat les maletes als peus i una nota en què em deia que no em volia tornar a veure mai més. Mai més, eh? El motiu de la discussió del dia abans? Ni me'n recordo. Uns mitjons bruts a terra? El raspall de dents sense tapar damunt la pica? La tovallola mal col·locada? Si n'és, de fàcil, discutir. Ella, garratibada i amb els ulls

fora de les òrbites, havia cridat no et vull veure més, entre quatre i deu vegades. Semblava posseïda. Ara ho dic així, molt tranquil, però us juro que en aquells moments l'hauria escanyat (i no estic segur de dir-ho en sentit figurat).

A veure, reconec que la nostra vida en comú no és que fos flors i violes, però tampoc no n'hi havia per a tant. Sí, és clar, teníem les nostres diferències, però res que no es pogués resoldre. Sí, m'havia dit mil vegades que no deixés els mitjons bruts a terra, que per això teníem el cubell de la roba bruta. Sí, ja ho sé, el raspall de dents també té el seu lloc. I sí, només faltaria, la tovallola ha de quedar ben penjada perquè s'eixugui. Tot això ho sabia de sobres. Igual que sé que els plats s'han de col·locar al rentaplats així o aixà perquè n'hi càpiguen més, que els pèls de la dutxa s'han de treure quan acabes de dutxar-te, que les ungles dels peus no es tallen al sofà sinó al lavabo i que després s'ha d'escombrar. Però és que a mi totes aquestes cotilles m'engavanyen. Necessito una mica més de llibertat per estar còmode. Sóc conscient que semblen tòpics molt tòpics de la dificultat en la convivència. El que passa és que aquests petits detalls us asseguro que un cop duts a la pràctica es veu que tenen tanta importància (almenys per a la Núria).

Feia dos anys que vivíem junts. Ens havíem decidit després de mesos i mesos de discutir-ho. Jo estava molt bé, a casa dels pares. Com pot ser que amb trenta anys encara visquem amb els pares, em repetia ella fins a la sacietat. Feia dotze anys que festejàvem i mai havíem tingut la necessitat d'ajuntar-nos. Ella a casa seva i jo a la meua. Quina manera millor de no discutir? Doncs guaita: dos anys, hem durat. Primer que si lloguem aquí, que si lloguem allà, que si el meu pare diu que comprem que ell ja ens avalarà (només ens hauria faltat això!). Resultat final? Vam llogar un piset d'una habitació, una cuina minúscula i un menjador vergonyosament diminut pel qual pagàvem gairebé la meitat del meu sou de mileurista. Però tenia balcó, eh? Un balcó ple de torretes ben endreçades que la Núria es cuidava d'arreglar matí, tarda i nit, i on, ufanoses, residien unes tomaqueres i unes pebroteres que ni en l'hort més ben cuidat dels jardins penjats de Babilònia. Ah, és clar, perquè la noia és vegetariana, crudívora i feminista fins a la medul·la (i a sobre votant d'Iniciativa, amb això sí que no puc). I, què coi, jo ja n'estic fart, de només menjar verd!

Però bé, el cas és que la cosa s'havia acabat. Que ja estava fins als ovaris de mi? I jo d'ella, ves! Tot i que tenia un cuquet dintre que em deia que alguna cosa havia fet malament. Hi hauria de continuar pensant.

Ens desviem del tema, però. Tornem al meu llardós encàrrec. Deia que anava amb el meu Hyundai atrotinat en un calorós dia de juliol decidit a enllestir la feina al més aviat possible. Després d'uns tres quarts d'hora de viatge, vaig sortir de l'autovia a l'altura d'un petit aeròdrom per anar cap al polígon on hi havia l'empresa que m'havia assignat el meu director, el senyor Camil. Un paisatge de camps de blat i boscos de pi frondosos m'havia donat la benvinguda. El cant de les cigales m'arribava gairebé eixordador (anava amb els vidres abaixats, ja se sap). Vaig agafar una carretera local solitària a mà dreta per acabar de fer els últims quilòmetres fins a l'adreça de l'empresa.

De sobte, però, a uns quants centenars de metres del meu destí, una imatge em va destarotar. Ho havia vist de passada, només un moment, però m'havia quedat gravat a la retina. Passat el primer ensurt, vaig aturar el Hyundai amb un gest bruscat de volant, que em va fer guanyar la botzinada del cotxe del darrere (amb raó), i em vaig quedar immòbil uns quants segons intentant processar la informació. Era real, allò que havia vist, o era una al·lucinació?

Quan vaig recuperar la consciència, vaig encarar el cotxe altra vegada a la carretera, ara en direcció contrària a la que portava, i vaig recular fins a aquell punt. Hi havia un descampat que donava entrada al que semblava un terraplè amb piles de sauló i grava. Vaig aturar el cotxe davant per davant d'allò que havia vist. I sí, era cert, era real. I com més m'ho mirava més convençut estava de la seva transcendència i més incrèdul n'estava.

UN MISSATGE A LA PARET

Què era allò que m'havia fet aturar? Doncs quelcom que en altres circumstàncies no m'hauria cridat l'atenció, però que en aquells moments d'incertesa emocional em va foradar el cervell.

Potser no us ho creureu, però allò que m'havia impressionat tant era un missatge escrit en una paret embrutida vora la carretera. Sí, un d'aquests que sovint trobem als vorals de les vies del nostre país i que, si no és tapat artificialment pels operaris de carreteres, romanen durant anys fins que els embats meteorològics els van fent desaparèixer molt a poc a poc.

En aquest cas, però, no es tractava de cap arenga a trencar cadenes, o d'una al·lusió a una victòria esportiva ja oblidada per tothom i que ha sucumbit al pas del temps, ni tan sols d'un insult o frase obscena que només entén aquell qui l'ha escrit. Era quelcom molt més profund, molt més sincer, molt més estratosfèricament important que no pas tot això, o almenys en aquells moments m'ho va semblar. Mirant-ho ara amb fredor, potser sí que vaig exagerar. Centrem-nos, però, en els sentiments que aquell dia em va provocar.

Era una frase, una sola frase, que resumia en la seva essència la veritable raó de la vida, el sentit del tot, el més enllà, el propi jo, el més sublim dels objectius de la nostra espècie (potser ho inflo una mica, és clar, però és només per posar cert dramatisme al tema per tal que funcioni com a desencadenant, no sé si m'explico).

La gran pregunta, la que em feia llavors i que em va portar on em va portar, no era altra que saber qui era l'afortunat, o afortunada, que

l'havia escrita. I dic afortunat o afortunada perquè ser capaç d'expressar el que tal frase expressa amb tan poques paraules (deixada a la vista de tothom, sense preocupar-se del que pensin d'un mateix) ens demostra com era de lliure la persona que l'havia impresa. Aquesta llibertat, aquesta desimboltura, aquesta despreocupació és el que més m'admirà. Potser perquè jo no en seria capaç, no tindria allò que s'ha de tenir, perquè són coses que no crec que s'hagin d'anar escrivint per les parets del món. D'altres potser sí, eh? Però no pas aquestes.

Només ara, i no en aquell moment, veig el veritable sentit de tot plegat. La frase m'havia fet aturar perquè era quelcom que la Núria m'havia demanat mantes vegades i que jo havia pronunciat sense un gram de passió. La trobava tan normal, tan evident. Com podia dubtar-ne? Només ara, insisteixo, passat aquest curt espai de temps (encara no una setmana), he entès l'encaix de tot plegat.

Que quina era aquesta frase? Potser ja sabeu per on vaig. No us espereu grans paraules, només sinceritat. I, de fet, què hi ha més gran que la sinceritat? Penseu-hi una mica. Quantes vegades a la vida hem estat sincers almenys amb nosaltres mateixos? I, en canvi, quantes ens hem intentat convèncer de coses que no creiem realment? Quan hem estat sincers del tot amb els altres? Potser només en els nostres primers anys de vida, quan les veritats s'expressen únicament i exclusivament amb el plor, quan ni tan sols hem après a somriure (tot i que s'ha de dir que hi ha espècimens que ja ho fan des del primer moment, és clar, això de somriure, vull dir). A mesura que ens fem grans, aquestes expressions de sinceritat experimenten un retrocés evident. Aprenem a enganyar el nostre cos i la nostra ment. A controlar els esfínters, és a dir, a no fer allò que tenim ganes de fer. A controlar la gana, és a dir, que el cos s'adapti a un ritme i no a un altre. Què és això si no enganyar-nos? I la cosa s'aguditza a mesura que passen els anys. Com aprenem a diferenciar el bé del mal si no enganyant-nos quan el mal és el que més desitgem i el bé el que no? No xalem més tirant pedres al riu per espantar els peixos que no pas netejant-lo? No ens agrada més la xocolata que no pas la verdura? Què és la vida si no un engany permanent, un evitar que el cos faci allò que realment desitja? I l'eina més eficaç en aquest autoengany és la paraula. Gràcies a la paraula expressem què fem, però alhora deixem d'expressar allò que desitgem, allò que volem realment, allò que anhelem. Perquè

anhelar, desitjar, voler és símbol de debilitat, de no tenir, de no posseir (això és filosofia pura, i barata).

Bé, deixem-nos estar d'elucubracions infructuoses i anem a la nostra. Deia que la senzillesa de la frase em deixà astorat. I potser astorat no és la paraula, per massa forta. Potser seria més encertat dir sorprès, encara que sigui un mot molt genèric. Perquè, de fet, superficialment la frase en si no té res d'especial. Segur que milions de persones l'han rebuda, amb satisfacció la majoria, o l'han utilitzat més o menys sincerament. Però això no treu que sigui especial, que tingui un sentit universal únic, que representi tot el que representa. Qui no l'ha pronunciat alguna vegada? Qui no l'ha sentit mai? Sigui de part d'un home o d'una dona, sigui corresposta o no, sigui en senyal d'una cosa o d'una altra. Malament rai, de fet, si hi ha algú que no ho ha pogut expressar. Denotaria, això, una manca important en la persona. Seria com si no existíssim perquè voldria dir que mai ningú no ha mostrat res per a nosaltres. Seria un insult a la mateixa espècie humana.

Per als més impacients, doncs, deixeu-me dir el que us vull dir. Quina és la sorprenent frase gairebé perfecta i quin és el seu objectiu? Perquè també aquí volia anar a parar. No és gratuït l'objectiu. Tampoc saber-ne el receptor. Perquè tan important és qui la pronuncia com qui la rep. En tot cas, finalment, us diré la frase en qüestió, que no és altra que: "Paka, te quiero."

(Pausa dramàtica.)

Res més. Això és tot.

(Una altra pausa dramàtica.)

No la trobeu sublim? No creieu que expressa tot això que us he intentat transmetre? No creieu que, en si mateixa, té essència, té força, és única, inimitable? No creieu que, malgrat no conèixer l'emissor, malgrat no conèixer el receptor, ens podem fer una idea de moltes coses? El codi és conegut, el canal és evident i el missatge és claríssim. "Paka, te quiero." L'exemple més excels de l'acte de la comunicació, del procés inequívoc que ens ensenyen els llibres de teoria. "Paka, te quiero." Què més necessitem? Amb tres paraules en tenim prou per evocar tot un món, tota una història. "Paka, te quiero." No creieu que és per això que

l'home (i la dona, és clar) s'ha inventat el llenguatge? I amb el llenguatge la comprensió? Fixeu-vos: l'emissor, amb vocació poètica, ens diu què pensa, ens diu què sent, ens diu com se sent, ens diu com és i ens diu com concep la vida. I tot això sense haver d'apel·lar a res més que un pot de pintura d'esprai, segurament dels més barats, i a una paret esgarrinxada pel pas del temps, que de romàntic no en té res. "Paka, te quiero."

Doncs va ser rumiant sobre tot això que em vaig dir vull conèixer aquest individu (o indivídua, continuem sent políticament correctes) que ha tingut la gosadia de sincerar-se a ulls de tothom. En vull conèixer les raons, vull conèixer la seva vida, vull conèixer la seva història i els seus pensaments (recordeu que l'alternativa era la galdosa entrevista amb el director comercial, de qui, per cert, m'havia oblidat). Volia localitzar aquella ment tan lúcida, tan simple, perquè em podia ensenyar alguna cosa. I ho volia potser perquè jo no m'hauria atrevit mai a fer-ho, això de deixar un missatge d'amor tan clar i directe en una paret. Perquè sóc poc sincer? No ho crec. Perquè sóc tímid? No us ho penseu. Perquè no he tingut mai la gosadia de mostrar als altres com sóc? Tampoc, al cap i a la fi he mostrat aquests sentiments d'una altra manera, amb actes de fe, d'això que se'n diu casar-se, o amullerar-se, o maridar-se o ajuntar-se (aquest últim és el meu exemple, tot i que hauria d'afegir "i desajuntar-se"). En tot cas, és clar que dir "t'estimo" a algú en una paret tan degradada com aquella només podia significar una cosa: que l'amor expressat és sincer, almenys en el moment d'escriure-ho, no vol dir que després la cosa canviés, que, ja se sap, amb el temps tot canvia, per bé o per mal, oi? Què m'heu de dir, amb l'experiència que havia viscut en la pròpia pell feia encara no unes hores. Però això ja és una altra història.

Per tot plegat, doncs, vaig començar un viatge que, esperava, em portaria a conèixer la persona que ens havia deixat aquell missatge d'amor escrit en una paret de carretera. Volia que me n'expliqués els motius. Llavors, però, encara no podia preveure on em portaria aquesta cerca.

RECERCA

Sé del cert que el meu objectiu podria ser considerat banal, però no per això havia de ser fàcil. Quines pistes ens havia deixat l'enamorat o enamorada aficionat a la pintura? Ben poques. Una ubicació, potser un traç (cosa que m'hauria servit si, com no és el cas, hagués sigut grafista) i una llengua. Amb això podríem anar descartant opcions. No tenia experiència en la cerca de persones, però la imaginació que crec que tinc ho compensaria.

Potser em prendreu per un il·lús o per un il·luminat. Ni una cosa ni l'altra (o totes dues, vaja, no ho sé). Em considero assenyat i realista, tot i que, tenint en compte les circumstàncies sentimentals en les quals em trobava, potser aquestes dues qualitats se m'havien desviat un xic. Haig de dir que encara ara, passat un temps, considero que la meva decisió no va ser fruit d'una rauxa sinó d'un procés al qual havia arribat, sobretot, després que la Núria em fotés la porta als nassos. Potser també hi va ajudar el fet de tenir les meves poques possessions al maleter del cotxe. Deixant de banda, però, totes aquestes consideracions, centrem-nos en les següents hores després de topar amb la misteriosa pintada. Posem que vaig prendre la decisió de buscar els perquè d'aquella frase per un procés evolutiu natural accelerat pels esdeveniments del dia. Sí, deixem-ho així.

D'altra banda, m'haureu de disculpar perquè la localització de l'inici d'aquesta història no us la indicaré exactament. D'aquesta manera evitem males interpretacions i que les persones implicades es puguin sentir

ofeses o que entenguin que em fico més del compte en la seva intimitat. Em permetreu aquesta petita llicència, oi?

Per lògica, l'individu o individua autor de la pintada, anomenem-lo X de moment, s'havia de referir a alguna Paka, o Francisca amb totes les seves variants possibles (Paca, Paquita, Sisca, Sisqueta, Cesca, etc.), que visqués prop d'aquell punt. Quin sentit tindria enviar un missatge a algú que no el pot llegir? I com que aquesta era la pista més evident i era més fàcil trobar algú del qual ja sabíem el nom que no pas algú del qual no en sabíem res (em refereixo a la identitat de qui havia fet la pintada), em vaig decidir a trobar la Paka i intentar, a través seu, trobar l'autor de la frase. La feina no m'espantava. Al cap i a la fi, tenia tot el temps del món (tal com ja us he dit, m'havia oblidat completament de l'entrevista al cap comercial de l'empresa tèxtil i del reportatge encarregat; tard o d'hora me'n penediria, però a vegades s'ha de fer cas dels instints i no pas del cervell, oi?).

Com ja us he comentat, l'única variant que vaig descartar d'entrada perquè no m'ajudava en res era que el poeta sapastre (dic sapastre per les formes, no per les intencions, que quedi clar) hagués escrit allò sense ànim que la famosa Paka ho veiés. Que ho hagués imprès com un cant a la poesia o a l'amor en general, perquè estava tan i tan enamorat (barra *enamorada*) que volia que tothom ho sabés. Com que això hauria suposat que llavors hauria estat impossible trobar els protagonistes de la història, la vaig deixar de banda i vaig començar, doncs, per la proximitat.

De les dues poblacions més properes a la sentència vaig triar, per iniciar la cerca, la més petita (d'uns tres mil habitants). Un poble totalment desconegut per mi, encara que el nom em sonava d'haver-lo vist alguna vegada als cartells de l'autovia. Primer entrebanc per superar: on havia de buscar? I m'ho vaig plantejar de la manera més planera possible. Si hagués fet servir un mètode, hauria dit: a l'Ajuntament. Per mirar el padró, oi? Hauria sigut així si m'hagués comportat com un autèntic investigador. Però jo no ho sóc, només sóc periodista de segona. Per tant, vaig fer-ho diferent. Vaig arribar a la conclusió més lògica que se'm va acudir.

Penseu-hi només una mica: quin és el lloc on s'acumula el saber popular en una vila? Sí, exacte: als bars. Als bars de poble és on se serva els coneixements d'aquest tipus. Bé, els bars i els forns, les botigues, les

ÍNDEX

A tall d'introducció	5
Un missatge a la paret.....	11
Recerca.....	15
La Paka.....	23
La conya marinera.....	29
L'home que no havia plorat mai.....	33
Sexeeeeaaah!	41
Sóc home mort.....	47
La meva salvadora.....	55
La dona de la meva vida	65
L'autocar fantasma.....	69
Davant del nas.....	77
Un mal despertar.....	81
Ai, la Dora!.....	85
Casa els pares.....	89
Missatge en una ampolla	99
La mama i el papa	103
El meu pitjor enemic.....	111
Un joc de nens	121
Veritats que couen	129
Tornar a casa	133
Senyor Camil i companyia.....	139
Un desenllaç inesperat	145
Epíleg.....	153

